

LA GUERRA EUROPEA

Les operacions a França i a Bèlgica són favorables als aliats

L'esforç dels alemanys s'encamina a la destrucció d'Iprés. - Derrota turca al Càucàs

Nova derrota austriaca als Kàrpats.-Els servis han rebutjat tots els atacs austriacs

EL JOVE

En Narcís Martí Cabot

Ha mort a l'edat de 25 anys

E. P. D.

Els seus pares Ricard i Maria de la Concepció, germà Carles, Na Marcela Vendrell Martí, avia política, oncles, tíes, cosines i demés parents, i la senyoreta Na Teresa Arenas Gualba, notifiquen a les seves amistats que l'enterrament tindrà lloc avui, dimecres, dia 2, a les tres de la tarda

Clarís, 110, principal

No's convida particularment

Avis important

Administració

El dia prime de janer de 1915 EL POBLE CATALÀ inaugurarà les millores que té anunciades.-Tots aquells que des d'avui se suscriguin al diari, pagant el primer trimestre de 1915, rebràn gratuïtament EL POBLE CATALÀ : : : fins a fi de l'any corrent : : :

cosament. I la xina, resignada, continua carrer avall també, tambalejant. El virtuósisme de l'Emeric Stefania, ofertat la seva mercaderia que ningú compra i articulant aquelles paraules que ningú entén.

Quin ànim tan profund deu badar-se entre les diverses raques que polen el nostre vell món.

és consagrat com un dels més prodigiosos executants vinguts a Barcelona.

El virtuósisme de l'Emeric Stefania, ofertat la seva mercaderia que ningú compra i articulant aquelles paraules que ningú entén.

El virtuósisme de l'Emeric Stefania, ofertat la seva mercaderia que ningú compra i articulant aquelles paraules que ningú entén.

El virtuósisme de l'Emeric Stefania, ofertat la seva mercaderia que ningú compra i articulant aquelles paraules que ningú entén.

El virtuósisme de l'Emeric Stefania, ofertat la seva mercaderia que ningú compra i articulant aquelles paraules que ningú entén.

L'AMIC

Un fet que horroritza

Llegim en la «Gazette de la Bourgeoisie» de Petrograd, unes afroses noves que ha explicat un professor rus que al començament de la guerra es trobava a l'Alamania i que fa pocs dies ha retornat al seu país.

El professor diu: «Durant la meua estada en la terra dels barbars, una sola persona m'havia fet conèixer».

Els seus sentiments humanitaris merescien ésser escampats als quatre vents ja que és una excepció excepcional entre els alemanys.

Des del primer dia de mobilització un oficial d'infanteria nomenat Kreiss, ja va marxar a la línia de combat. Era el nebot del propietari de l'hotel on jo posava. Va passar molt temps i el seu oncle sols sabia quèria a Bèlgica al front d'un destacament de la «Landwehr».

De sobte rebí una carta que'l feu saber de la desgracia del seu nebot. L'oficial Kreiss s'havia suicidat.

El destacament que comandava aquest oficial va rebre l'ordre d'executar una sentència de mort fàcida contra una cinquantena de paisans pacífics de Bèlgica.

S'els acusava, falsament, d'espionatge, però l'oficial Kreiss sabia perfectament per proves documentals irrefutables que aquells habitants de la vila belga eren absolutament innocents.

L'oficial, no obstant, per a complir amb lo que li mandava la seva maripatria, cumpí l'ordre i feu executar a una cinquantena de belgues, qui moriren baix una pluja de bales.

Entre el nombre d'executats hi havien homes, dones, vells i criatures.

Seguiment d'haver complert les ordres dels seus superiors, l'oficial Kreiss, anà a escriure lo ocorregut al seu oncle i després va disparar-se un tret de revolver al cap, morint a l'acte.

Palau de la Música Catalana

Primer recital Stefania

El famós pianista hongarès Emeric von Stefania pot estar ben satisfet de la rebuda que li feu el distingit encara que poc nombros públic aplegat en el nostre Palau.

La magistrat «Chaconne», de Bach, transcrita per Busoni, qu'és prou per a posar a prova un concertista, fou executada brillantment i amb admirable sobrietat de estil, així com també l'«Andante» (op. 5), de Brahms, aon hi feu meravellosos d'exquisida dicció.

A continuació ens donà a conèixer d'algunes obres del pianista-compositor hongarès E. von Dohnanyi, actualment professor del Conservatori de Berlín i del qual no havíem fruit res a Barcelona. Ses «Rhapsodies» en «fa» sostenien memòria i en «mi» menor, sobresortien més per son estil brillant — del qual s'aprofita el concertista per a luir ses qualitats de mecanisme — que per sa unitat i bellesa de forma, no obstant, la primera ens agradà quelcom més per alguns nobles contrastes de colorit.

La «Gran Sonata» en «sol menor» de Liszt, dedicada a Schumann, pel popular autor de les «Rhapsodies» húngares, feia temps que no la oíem en la plenitud de sa grandiositat. El pianista Stefania després de sentir-li tant portentosa obra,

EL POBLE CATALÀ EN LA GUERRA EUROPEA

Pocs diaris d'Espanya poden oferir als seus lectors una informació de la Guerra Europea tant completa com EL POBLE CATALÀ. A París, a Londres i al propi teatre de la Guerra, els nostres corresponents estan realitzant una brillantíssima campanya.

Cada setmana EL POBLE CATALÀ publica cròniques de la Guerra Europea a càrrec de Redactors especials del nostre diari.

Cròniques de París

per En J. Pérez Jorba

Cròniques de Londres

per En Alfons Almasquè

Cròniques de la Guerra

per En Frederic Pujol i Vallès

DEMA

CRONICA DE PARIS

per En J. Pérez Jorba

En N. Martí Cabot

Un jove i estudiós artista, el nostre volgut amic i Narcís Martí Cabot, acedia de desaparèixer d'entre nosaltres víctima d'una traidora i cruel malaltia en el flor de la seva joventut, quan tot fi somreia i feia preveure un avenir ben ditxós i falaguer. Complava tant sols 25 anys, morint per lo tant en els moments en que començava a conquerir un covejable lloc en el nostre món artístic.

Emperò En Martí Cabot, a més d'ésser un fill exemplar, un germà amantissim i un amic sincer, era un jove enamorat de les coses de Catalunya, i per això, malgrat el nom que estava conquerint-se a París, decidí tornar a la Barcelona dels seus amors. I aquí, per disort, va contraure la malaltia que l'ha portat al sepulcre.

Per tant a una família d'artistes distingidíssims, puix era fill del nostre particular amic el conegut i celebrat pintor En Ricard Martí, essent per lo tant net del gran i inolvidable Martí i Alsina i era també nebot del que fou eminent dibuixant, gloria de l'art català En Josep Lluís Pellicer.

El final, abans de mar a París, etc.

Els lloguers

Va ésser EL POBLE CATALÀ l'inductor en la Premsa barcelonina de la campanya contra la puja del preu dels lloguers.

Dians, enfutats polítics i econòmics i particulars han recollit la nostra campanya contribuint a formar un veritable estat d'opinió. Desgraciadament la puja dels lloguers continua, en especial en les morades dels pobres i dels menestrals.

Es una verdadera injusticia aquest abus. Les terribles conseqüències de la guerra se deixen sentir amb més violència cada dia. La crisi econòmica que sofrega la nostra classe mitja i les classes proletàries cada dia és més sensible. Novament la qüestió dels lloguers amb la seva puja injustificada, posa l'alarma en molts llars enguinejadors. S'ha de posar límit an aquest abus.

Es de tot punt necessari que'l Govern — a semblança de lo que s'ha fet en altres països neutrals — promougui una llei prohibint la puja dels lloguers per membres durin les circumstàncies actuals. És una mica de govern indispensable i pràctica.

La llei hauria de regular aquesta puja d'una manera categòrica. En la renovació dels contractes de lloguer — per exemple — de pisos urbans, el lloguer dels quals no passi de 80 pessetes a Madrid i Barcelona i de 50 pessetes en les ciutats i viles de província, s'hauria de prohibir als propietaris pujar els lloguers sense consentiment dels llogaters baix pena de desobediència i d'ésser considerats infructuosos de mala fe per als efectes legals, en les accions judicials de desahucí que interposin o amaguin el desig de violar el precepte de la llei.

S'hauria d'establir, també, que en els contractes d'inquilinat que's facin, queda prohibida exigir un lloguer superior al que pagava l'anterior llogater, no poguent cap propietari recusar-se a llogar els seus pisos — excepte en el cas d'obres urgents — pel preu que pagaven els anteriors llogaters; restant, ensem, el preu dels lloguers reformant aquests a l'estat en que's trobaven abans de la guerra si de cas haguessin sigut indegudament pujats.

Creiem tan necessària i útil aquesta llei, per atenuar en lo possible la terrible crisi econòmica i financera que la guerra ha provocat en el nostre país, que no dubtem pas del seu èxit parlamentari i de la bona acollida per part del Govern si de cas els diputats democràtics la proposaven.

ECOS

ELS GENERALS «GENER» I «FEBRER».

Van entrar en campanya a favor dels Aliats aquests dos grans generals de vella memòria, que ja a les primeries del segle XIX varen derrotar en les estepes de Rússia al propi Napoleó.

Són els generals «Gener» i «Febrer», que arribaran amb la vinguda de l'hivern cru com cap altre, si no menteixen els valonis dels meteoròlegs.

Els freus, les neus, els vents, la gèrra, els caramells de glaç, les pluges i les boires formen els exteriors formidables que combinen els generals «Gener» i «Febrer», que van a col·laborar eficaçment a l'acció ofensiva dels Aliats.

Els anglesos, formen la raça més apta per sofrir i aguantar als canvis meteorològics i climatèrics més variables. Els francesos, particularment els del nord, estan acostumats als freus més cruts. Dels russos, no'n parlem: la neu és el seu element i la seva defensa.

Els alemanys, emperò, de carnadura més forta, són els més sensibles al fred. Els pagaran el terrible deure de guerra que'ls imposaran els exercits dels generals «Gener» i «Febrer».

L'hivern portarà, certament, una nova orientació en la guerra. Allò dels quarts d'hivern, és cosa clàssica i revolució. La vida en les trinxeres se farà impossible. Vindran, doncs, les grans batalles campals, formidables, entre enormes masses de combatents, sense ajuda de avions i zeppelins que no's podran pas arribar a maniobrar al mig de les borrasques hivernals.

URQUIA.

El Sòkà de Turquia ha sigut víctima d'una temptativa d'assassinat. Això vol dir que'ls turcs no estan pas d'acord amb la boja aventura de la Porta. Entre's compromesos en l'acte

lat, s'hi compta el príncep hereu. Es la il·lúcia conseqüència de les ambicions dinàstiques. No hi ha germanor, ni amor, ni més. Un egoisme fet impulsat als fills contra's pares, els marits contra's mariters. Esser rei, governar, menjar un poble com un rancat, disposar, com un deu paísa, de la pau i de la guerra. Això g'ra'l servil dels imperials.

Digna companyona de l'Alemanya imperial aquesta Turquia que fa revolucions per enlutar un aventurer, com aquest Enver-Pachà, i arma encara el braç d'un fill per occir el seu pare.

CONFESSIO.

Copiem del «Journal de Genève» del 16 novembre. — Declaracions del general von Disturth recentment publicades en el «Tag de Berna».

«Tot allò que faràn els nostres soldats per perjudicar a l'enemic, per portar la victòria a les llurs banderes, tot això serà ben fet i tot està justificat per endavant, al menys nosaltres ho hem de considerar-ho així. Nosaltres no tenim de fer res de l'opinió dels altres països, ni que siguin neutres. I si tots els monuments, totes les obres mestres d'arquitectura que estan col·locats entre els nostres canons i els de l'enemic se n'anaven al diable, això tant se'ns en donaria. El més modest munt de terra elevat sobre el cadàver d'un dels nostres guerrers és més venerable que totes les catedrals, que tots els tressors d'art del món. Sens tracta de barbies, tant se val! Ens en riem».

Vet aquí un llenguatge que té, quan menys, el mèrit de la franquesa. Ja sabem que expressa l'esperit del militarisme prussià més esbojorrat. Però què en pensen els «kulturburges»? I, en lloc d'atundir els països no beligerants de manifestos que la brutalitat dels fets desmenteix cada dia, no farien millor de combatre, en llur propi país, per la salvaguarda de la «kultura»? Justament perquè els no ho fan és que els neutrals se creuen en el deure d'encarregar-se d'aquesta tasca delicada.

EUPEMISMES.

Les gazetes alemanyes publiquen les llistes de les pèrdues del seu exercit. Primerament les classifiquen en morts, ferits, desapareguts i presoners.

Però varen adonar-se de que hi havien massa morts. I des de fa algun temps, aquestes llistes porten una nova classificació: GEFALLEN (caiguts).

Es clar que'l soldat que cau, és que ha caigut ferit, o mort, però el nou epítet permet disminuir oficialment la casella dels morts i no fa tant mal efecte.

IDEARI

N ple ambient barceloní del carrer Nou de la Rambla una xina autèntica camina lentament. Totes les xines han de caminar lentament

per raó dels seus peus mutilats. Aquesta que passa cada dia aguantant tot el seu cos sobre dues punxes afilades d'ós i de carn presoner entre capes de metall i penyes de bandes ben estretes.

Veus aquí el bell caminador ondulant que tant entusiasma als homes de la seva raça, que comparen el moure's de les anques de les seves dones al ritme de les onades en el mar i al ondular de les branques quan el vent les agita. Però aquesta pobre xina del carrer Nou no deu pas entusiasmar a ningú. Va vestida molt pobrement amb les seves robes usades i envellides i porta a les mans la seva exòtica mercaderia.

Té una cara impassible, com una màscara, que eno sabeu pas quins sentiments expressa, els pòmuls sortits, el nas menut i tirat enlaire, els ulls petits i mig-closats, la boca closa de tal manera que adhiu quan parla no mostra mai les dents.

Ella passa molt arrò de les cases. I de cop, de tina de aquelles escales misterioses ha eixit al carrer furiosament, qui sab per quins intents moguda, una dona jove, vestida amb gran afectació ostentant colors cridaners en vestit i capell i en la cara molt pinçada. Ha sortit tant depressa que s'ha topat amb la pobre xina de la manera que l'ha feta tambalear i un moment ha semblat que's fragmentés de peus que duia no la podien sostenir. Imaginau ara la sorpresa de la noia que a l'anar a articular paraules d'excusa creient veure's davant d'alguna altra dona del seu ofici o cosa semblant, se troba amb aquella estranya mostra de un altra raça llunyana i ignorada d'ella. La sorpresa se torna aviat en ràbia de la noia nostra tota bel·litzada i tot anant carrer avall pu fust

es mortuoripies

REBEN

A l'impremta
fins a les tres
de la matinata

MANY, SEGONS CATALES